

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu ve složení: JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Vladimír Veselý, Mgr. MUDr. Radan Kuča, JUDr. Jindřich Psutka, JUDr. Gabriela Vilímková a Mgr. Martina Douchová, projednal v ústním jednání dne 9. 2. 2011 kárnou žalobu ministra spravedlnosti JUDr. Jiřího Pospíšila ze dne 16. 8. 2010 proti JUDr. M. U., soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Praha 9, se sídlem Bryksova 763/46, Praha 9 – Černý most, a rozhodl

t a k t o :

Kárné řízení proti

**kárně obviněnému soudnímu exekutorovi
JUDr. M. U.**

p r o s k u t e k ,

že jako soudní exekutor v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 098 EX 2105/06 byl nejméně od 12. 11. 2007, kdy mu bylo doručeno s vyznačenou doložkou právní moci usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9, č. j. 73 Nc 1525/2006 - 8 ze dne 6. 11. 2006, ve znění usnesení Městského soudu v Praze, č. j. 54 Co 153/2007 - 23 ze dne 26. 6. 2007, kterým bylo citované usnesení soudu prvního stupně změněno tak, že co do částky 41 337 Kč a úroků z prodlení ode dne 15. 7. 2005 se usnesení zrušuje a řízení se zastavuje, a v dalším se návrh zamítá, bezdůvodně nečinný ve vztahu k oprávněnému: Automatické domácí spotřebiče s.r.o., a to až do 16. 2. 2010, kdy teprve doručil rozhodnutí Městského soudu v raze o zastavení řízení peněžnímu ústavu - Československé obchodní bance, a.s., která na základě exekučního příkazu vydaného soudním exekutorem dne 1. 2. 2007 blokovala prostředky na účtu povinného, a takto byl nečinný i přes výzvu právního zástupce povinného ze dne 2. 12. 2008, doručenou mu dne 5. 12. 2008.

t e d y

svým jednáním si počínal v rozporu s ustanovením § 3 odst. 4 a § 9 odst. 7 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekucí a další činnosti v návaznosti na ust. § 308 odst. 2 o.s. ř. a porušil tak povinnost postupovat bez zbytečných průtahů a v souladu s právním předpisem, čímž ohrozil vážnost exekutorského stavu,

čímž se měl dopustit

kárného provinění ve smyslu ust. § 116 odst. 2 exekučního řádu

se zastavuje.

Odůvodnění:

Kárný žalobce podal kárnou žalobu na základě stížnosti jednatele povinného společnosti Automatické domácí spotřebiče s.r.o. na postup exekutora ze dne 10. 9. 2009, která byla doručena na ministerstvo spravedlnosti dne 5. 1. 2010. Kárný žalobce podal návrh na zahájení kárného řízení (kárnou žalobu) k Nejvyššímu správnímu soudu 19. 8. 2010. Ze spisu bylo zjištěno, že ke kárnému provinění došlo v období od 12. 11. 2007 do 16. 2. 2010. Z uvedeného kárný senát vzal za prokázané, že objektivní lhůta dle ust. § 117 odst. 3 exekučního řádu pro podání kárné žaloby byla dodržena. Kárný senát však dospěl k závěru, že nebyla dodržena subjektivní lhůta pro podání kárné žaloby. Subjektivní lhůta i objektivní lhůta jsou lhůty prekluzivní, s jejichž uplynutím se spojen vždy zánik práva; k prekluzi je povinen soud přihlížet i bez návrhu, ex offio.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že dne 5. 1. 2010 bylo na ministerstvo spravedlnosti k rukám tehdejší ministryně doručeno podání stěžovatele – Automatické domácí spotřebiče s.r.o., v němž bylo podrobně popsáno jednání obviněného exekutora; přitom bylo výslovně konstatováno, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2007 č. j. 54 Co 153/2007, které nabylo právní moci dne 3. 7. 2007 bylo usnesení o nařízení exekuce zrušeno a řízení bylo zastaveno, a proto byl exekutor vyzván dne 2. 12. 2008 k tomu, aby učinil bez prodlení všechny nezbytné úkony k uvolnění zatíženého účtu blokad. V příloze k této výzvě bylo přitom doloženo citované usnesení; exekutor však do dnešního dne (tj. datum podání) nic neučinil a účet je stále blokován. K podání byly doloženy další písemnosti prokazující skutečnosti v něm uvedené, konkrétně: dohoda o postoupení pohledávek a převzetí závazků ze dne 28. 3. 2003, dopis ADS, s.r.o. AHOLD Czech Republic, a.s. ze dne 3. 2. 2005 – vyrovnání záloha, dopisy ADS – dotazy (výzva k vydání bezdůvodného obohacení) a odpovědi ze dne 13. 3. 2005, 6. 4. 2005, dopis ADS – sdělení OS Praha 9 o vrácení částky 41 337 Kč, fotokopie podacího lístku k dopisu o vrácení platby, návrh na nařízení exekuce ze dne 4. 10. 2006, usnesení Obvodního soudu Praha 9 o nařízení exekuce, výzva soudního exekutora ke splnění povinnosti ze dne 1. 2.

2007, č. j. 098 EX 2105/06 - 18, odvolání ze dne 7. 2. 2007 k nařízení exekuce, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2007, č. j. 54 Co 153/2007, dovolání k Nejvyššímu soudu.

Dne 18. 1. 2010, tedy bezprostředně po obdržení podání, bylo vyžádáno vyjádření soudního exekutora s žádostí o doložení tvrzení listinami ve lhůtě do 31. 1. 2010, dne 12. 2. 2010 bylo urgováno vyjádření soudního exekutora ve lhůtě do 20. 2. 2010; exekutor doručil své vyjádření dne 15. 2. 2010. Dne 16. 2. 2010 byl následně soudní exekutor vyzván k předložení exekučního spisu ve lhůtě do 25. 2. 2010; spis byl zaslán el. poštou dne 2. 3. 2010. Dne 15. 3. 2010 byla poté postoupena stížnost z odboru dohledu na odbor justiční ke zvážení zahájení kárného řízení. V předkládací zprávě odboru dohledu ze dne 15. 3. 2010, č. j. 27/2010-OD-DOH/2 se mimo jiné konstatuje, že tvrzení soudního exekutora nemá oporu v právním předpise, neboť povinnost exekutora je zcela jasně stanovena (exekutor vyhotoví vyrozumění o tom, že usnesení soudu o nařízení exekuce, odkladu exekuce a zastavení exekuce, exekuční příkaz a příkaz k úhradě nákladů exekuce nabyly právní moci a doručí je); přitom je odkazováno na příslušná ustanovení právních předpisů, z nichž tato povinnost vyplývá. Rovněž se zde konstatuje „..... je nepochybné, že exekutor nesplnil povinnost uloženou mu právním předpisem...“ Od této doby nebyly ze strany kárného žalobce ze spisu zjištěny žádné úkony, které by směřovaly k prověřování jakýchkoli skutečností rozhodných pro posouzení toho, zda ke kárnému provinění došlo či nikoli. Až dne 16. 8. 2010, tedy více jak po 5 měsících, byla sepsána kárná žaloba, která byla doručena Nejvyššímu správnímu soudu dne 19. 8. 2010.

Včasnost podané kárné žaloby posoudil kárný senát podle ust. § 117 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále „exekuční řád“) ve spojení s ust. § 121 cit. zákona, neboť dospěl závěru, že ust. § 117 odst. 3 exekučního řádu je nutno považovat za *lex specialis* k ust. § 9 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a exekutorů.

Podle ustanovení § 117 odst. 3 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále „exekuční řád“) musí být kárná žaloba podána do 6 měsíců ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo. Do šestiměsíční lhůty se nezapočítává doba, po kterou se provádějí přípravné úkony k prověření, zda ke kárnému provinění došlo, nejvýše však v délce dvou měsíců (*pozn.- možnost prodloužení lhůty o tuto dobu § 9 zákona č. 7/2002 Sb. neumožňuje a stanoví striktně pro podání kárné žaloby lhůtu 6 měsíců*)

Subjektivní lhůta 6 měsíců i objektivní lhůta 3 roky jsou, jak již bylo konstatováno, lhůtami prekluzivními, to znamená, že po jejich uplynutí již nelze kárnou žalobu podat. Pro určení počátku běhu šestiměsíční subjektivní prekluzivní lhůty je rozhodný výklad pojmu „dozvědět se“. Termín dozvědět se o kárném provinění přitom neznamená, že již v tomto okamžiku musí být najisto postaveno, že k jednání zakládajícímu kárné provinění došlo; zde stačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Prokázání toho, že ke kárnému provinění došlo o koho je za ně odpovědný, je až předmětem příslušného kárného řízení. Proto zjištění o porušení povinnosti stanovené zákonem, resp. Pravidly profesionální etiky a pravidly soutěže soudních exekutorů, je vázáno na určitou skutečnost, z níž plyne důvodné podezření, že k porušení došlo. Významný je proto

okamžik vědomosti kárného žalobce o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní hodnocení v tom směru, zda je zde dáno důvodné podezření, že ke kárnému provinění došlo či nikoli. Byť jde o subjektivní lhůtu, je nutno „vědomí“ kárného žalobce, tedy v daném případě ministra spravedlnosti, založit na objektivní skutečnosti, tj. zpravidla na datu, kdy ministerstvu spravedlnosti došla stížnost na postup exekutora, která svým konkretizujícím obsahem zcela, dostačujícím způsobem skutek popisovala, a to s přihlédnutím i k tomu faktu, že např. skutkové okolnosti nebyly následně zpochybněny ani ve vyjádření samotného exekutora. Nelze dovozovat, že běh zákonné subjektivní lhůty k podání návrhu na kárné řízení počíná teprve dnem, kdy ministru spravedlnosti např. byla oficiálně předána zpráva o výsledku kontroly, popř. vyjádření příslušného odboru, neboť tím by počátek běhu uvedené lhůty se nutně stal věcí nahodilosti. Počátek běhu lhůty nemůže být v žádném případě odvislý až od okamžiku předání věci ministru spravedlnosti poté, kdy se k ní až po prošetření stížnosti příslušnými odděleními ministerstva, tato vyjádří a předloží stanovisko, tedy od zcela neuchopitelných postojů pracovníků (např. jejich odbornosti, znalosti práva, pracovitosti, pohotovosti nebo od personálního obsazení). S takovými právně irrelevantními skutečnostmi počátek běhu lhůty stanovené pro zahájení kárného řízení nelze spojovat, neboť by tím byl popřen především ústavněprávní požadavek právní jistoty. Lhůta 6 měsíců je potom zásadně zcela postačující k tomu, aby podaná stížnost byla vyhodnocena a vyvozeny z ní případné závěry a zpracovány podklady, ze kterých se podává důvodnost či nedůvodnost kárné žaloby. Stejně je nutno přistupovat rovněž k posouzení dodržení této lhůty v souvislosti s úkony a dalším postupem kárného žalobce (jedná se tedy nikoli o sporné určení počátku běhu lhůty, ale o její konec, resp. marné uplynutí).

V projednávané věci není sporu ani pochyb o tom, že kárný žalobce se dozvěděl o zcela konkrétním konání, resp. nečinnosti exekutora, tzn. dozvěděl se o konkrétním skutku, tak jak byl popsán, již z podání stěžovatele ze dne 10. 9. 2009, doručeném kárnému žalobci dne 5. 1. 2010. V něm stěžovatel dostatečným způsobem vyjádřil své důvodné podezření, že došlo k porušení zákona a popsal nezaměnitelným způsobem i postup exekutora. V podané stížnosti byly detailně specifikovány listiny stran předmětné exekuce spisovými značkami, veškerá tvrzení ve stížnosti uvedená byla doložena listinnými důkazy, tzn., že ke stížnosti byly přiloženy listiny obsahující skutečnosti, o které se stížnost opírá.

Lhůta pro podání kárné žaloby skončila dne 5. 7. 2010. Kárná žaloba byla podána až 19. 8. 2010. Bylo proto na místě zkoumat, zda lze v dané věci aplikovat ust. § 117 odst. 3 exekučního řádu, tzn., posoudit, zda byly dány relevantní důvody pro projednání žaloby podané po uplynutí zákonné lhůty 6 měsíců.

Při ústním jednání dne 9. 2. 2010 kárně obviněný exekutor uplatnil námitku prekluze práva.

Kárný senát vychází přitom z těchto nesporných skutečností:

Návrh doručený kárnému žalobci dne 5. 1. 2010 obsahoval jednoznačné určení exekutora i jeho jednání, tvrzení v něm uvedená byla doložena listinami. Soudní exekutor na žádost kárného žalobce zaslal dne 15. 2. 2010 své vyjádření, v němž nečiní nikterak sporným

skutek, který byl ve stížnosti popsán, své jednání nepopírá, vysvětluje zde pouze důvody svého jednání s tím, že je nepovažuje za nesprávné ani odporující zákonu a uvádí právní argumentaci. Vyjádření exekutora bylo zasláno elektronicky, nebyly připojeny žádné listiny ani návrhy exekutora, z nichž by bylo lze dovozovat, že činí jemu přičítaný skutek sporným a hodlá jej tak, jak byl popsán zpochybnit nebo vyvrátit jinými důkazy. Kárný žalobce měl tedy, dle názoru kárného senátu, již na základě zaslaného vyjádření exekutora dne 15. 2. 2010 za nepochybné, že exekutor nesplnil povinnost uloženou mu právním řádem, a tím poškodil povinného. Pro vyhodnocení míry pochybení a stanovení odpovědnosti exekutor rozhodl kárný žalobce o provedení dalšího úkonu - vyžádání spisu soudního exekutora. Nutno zde však konstatovat, že již v okamžiku doručení vyjádření exekutora dne 15. 2. 2010 nebylo sporu o tom, zda a kým došlo k tvrzenému jednání contra legem, a již zde měl kárný žalobce k dispozici dostatek relevantních informací pro podání kárné žaloby (což sám de facto potvrdil bezprostředně poté ve výše zmiňované zprávě ze dne 15. 3. 2010, tzn. poté, kdy prostudoval i exekutorský spis). V rámci dalších „prověřovacích“ úkonů se tedy mohlo jednat jen již o otázku právního posouzení, k němuž a priori není třeba vyžadovat exekutorský spis. Kárný senát tím samozřejmě nenaznačuje, že kárný žalobce by neměl spis vyžadovat, byť je obsah stížnosti jednoznačný. Kárný žalobce je a priori povinen vždy prověřit jeho obsah, posoudit pravdivost tvrzení uvedených ve stížnosti, a opatřit rozhodné písemnosti, které je povinen jako důkazy přiložit ke kárné žalobě (viz § 9 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb.). Na tomto místě je však předmětem otázka, zda v každém případě je pro samotné podání kárné žaloby nutné vyžádání spisu, resp. zda doba, po kterou kárný žalobce „čeká“ na spis, může být považována za dobu, která se nezapočítává do šestiměsíční lhůty, tzn. za dobu, o které lze mít důvodně za to, že jsou činěny úkony směřující k prověření toho, zda se skutek stal a zda vůbec došlo ke kárnému provinění. Tak tomu nepochybně bude v případě podnětu (stížnosti) nejednoznačného, neobsahujícího veškeré údaje, zejména potom tehdy, bude-li exekutor činit jeho obsah sporný, budou prováděny např. znalecké posudky, právní expertízy, bude třeba prověřit soudní spisy, nebo bude nutná kontrola u exekutora, apod. O takový případ se však v projednávané věci zjevně nejedná. V daném případě neobdržel kárný žalobce pouze podnět ve zcela nekonkrétní rovině, z něhož by bylo lze teprve po dalším prověřování a doplňování dovozovat, zda k určitému skutku došlo či nikoli, ale obdržel zcela konkrétní stížnost.

Podle ust. § 117 odst. 3 exekučního řádu se do šestiměsíční lhůty nezapočítává doba, po kterou se provádějí přípravné úkony k prověření toho, zda ke kárnému provinění došlo, nejvýše však v délce 2 měsíců. Toto omezení brání tomu, aby nebyly podávány nepodložené kárné žaloby (tak tomu však není v případě, je-li jak stížnost tak i vyjádření exekutora, který nadto své jednání nezpochybní, podložena relevantními listinnými důkazy), ale také zbytečnému a neodůvodněnému prodlužování subjektivní lhůty k podání kárné žaloby. Uvedené ustanovení zásadně nelze interpretovat tak, že lhůta pro podání žaloby, jsou-li činěny jakékoli „přípravné“ úkony, je 8 měsíců, jak nesprávně dovozuje kárný žalobce. Jak již kárný senát uvedl např. ve svém rozhodnutí ze dne 9. 11. 2010, č. j. 15 Kse 2/2010 - 59 nebo rozhodnutí ze dne 10. 11. 2009, č. j. 15 Kse 3/2010 - 63, úkony, které má citované ustanovení na mysli, nelze rozumět jakékoli úkony, ale pouze takové úkony, které jsou důvodné a nezbytné pro podání kárné žaloby, tedy takové úkony, kterými se zejm. zjišťuje a priori, zda se vůbec popsáný skutek stal, tak jak je v podaném podnětu (stížnosti) popsáno a zda lze z podnětu (stížnosti) bez dalšího vycházet. I tyto

úkony je však třeba činit bez zbytečného odkladu, tedy vždy již v šestiměsíční lhůtě. Pouze o dobu, po kterou jsou takové úkony prokazatelně činěny, se staví šestiměsíční lhůta a pouze o tuto dobu, po kterou se tak děje, se fakticky šestiměsíční lhůta prodlouží, maximálně však o dva měsíce.

Citované ustanovení nelze vykládat jako institut „stavění“ každé lhůty, která neběží po dobu od vyžádání spisu do jeho předložení, ale zákon striktně a výslovně vymezuje, jaká doba se nezapočítává, tzn. pouze ta, v níž jsou činěny ze strany kárného žalobce úkony kvalitativně určené (tzn. nezbytné pro posouzení, zda došlo ke kárnému provinění, tzn. zda se skutek stal a zda jednání bylo contra legem). Kárný senát připouští, že při použití pouze gramatického výkladu bylo možno dospět i k takovému výkladu, že po dobu, kdy kárný žalobce nekoná, neboť „čeká“ na předložení určitého spisového materiálu, se lhůta staví a tuto celou dobu, kdy není konáno, má potom „k dobru“ a lze ji přičíst ke lhůtě 6 měsíců, a to bez ohledu na to, že již v této základní šestiměsíční lhůtě měl k dispozici veškeré potřebné informace a dokonce již na základě nich učinil závěr o kárném provinění (viz zde zpráva ze dne 15. 3. 2010) a dále již nečinil vůbec žádné úkony, je nutno takový výklad odmítnout. Jak již bylo uvedeno výše, lhůta pro podání kárné žaloby je lhůtou prekluzivní, tím spíše je nutno uvedené ustanovení vykládat restriktivně. Nelze přitom zůstat pouze u výkladu jazykového, ale je nutno uvedené ustanovení interpretovat s použitím ostatních výkladových pravidel.

Právní věda při popisu jednotlivých metod interpretace práva zjevně vychází ze základních představ o fungování práva v současné společnosti. Právní normy jsou vyjádřeny prostřednictvím normativních textů, které jsou výsledkem činnosti k tomu určených orgánů tvoří provázaný systém, v němž vznikají různé vztahy. Proto se na prvním místě zdůrazňuje výklad jazykový (gramatický), kterým se zjišťuje význam jednotlivých výrazů použitých v normativním textu, jejich kontext, apod. Dále se klade důraz na metody logického výkladu, které se opírají o poznatky formální logiky; v neposlední řadě se jedná o výklad systematický, a zvláště výklad teleologický. Je proto nezbytné vycházet i v daném případě ze smyslu samotného institutu prekluzivní lhůty – tj. časového období, v němž (a pouze v něm) je možno uplatnit a vykonat právo (zde podat návrh na kárné řízení) a rovněž tak je třeba nahlížet na smysl a účel institutů prodloužení lhůty, stavění lhůty, popř. jejího přerušení, a to zejména v tehdy, má-li být těchto institutů užito v případě lhůty prekluzivní.

V této souvislosti poukazuje kárný senát na názor vyslovený Ústavním soudem, podle kterého *„(s)oud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku.“* (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997).

Kárný senát přistoupil k výkladu konformnímu s účelem a smyslem zákona a se zřetelem na relevantní právní principy, a dospěl k názoru, že „prodloužení lhůty“ dle § 117 odst. 3 exekučního řádu je na místě pouze tam, kde nelze z objektivních důvodů dostat zákonné 6 měsíční lhůtě. Měl-li tedy kárný žalobce již 15. 3. 2010, kdy tuto skutečnost sám konstatoval za to, že o spáchání skutku není pochyb a ke kárnému provinění došlo,

neexistuje žádný ospravedlnitelný důvod, pro který byl po dobu dalších 5 měsíců nečinný a návrh ve lhůtě, tj. do 5. 7. 2010 nepodal. Není zde proto ani žádný relevantní důvod, pro který by se doba od vyžádání vyjádření exekutora dne 18. 1. 2010 až do dne doručení exekučního spisu dne 2. 3. 2010, měla přičítat dále po datu 5. 7. 2010, kdy uplynula lhůta 6 měsíců k podání návrhu. Pro prodloužení subjektivní lhůty k podání kárné žaloby nebyl dán žádný ospravedlnitelný důvod.

Kárný senát nepochybně, že právní posuzování věci a studium spisů samozřejmě může být považováno za „přípravný“ úkon, je-li řešena konkrétní skutková otázka, jde-li o zásadní spor ve stavu skutkovém nebo právní otázka, jejíž výklad není jednoznačný. V projednávané věci v této souvislosti není zřejmé, jaké úkony kárný žalobce od 18. 1. 2010 (kdy požádal exekutora o vyjádření ke stížnosti) do 2. 3. 2010, kdy mu byl doručen exekuční spis (v rozsahu 32 listů), a poté až do dne sepsání kárné žaloby (16. 8. 2010), které by byly nezbytné k prověření tvrzeného jednání stěžovatele, činil. Nelze akceptovat tvrzení kárného žalobce při ústním jednání stran nutnosti ověřování rozporu v údajích o vyznačení právní moci na usnesení soudu o nařízení exekuce. Je třeba poukázat především na to, že kárný žalobce žalobu nezaložil na nečinnosti soudního exekutora ve vztahu k usnesení o nařízení exekuce, ale ve vztahu k usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2007, č. j. 54 Co 153/2007 - 23, které správnou doložku právní moci obsahuje. Rovněž samotný exekutor nesrovnalosti v údajích o nabytí právní moci v usneseních nenamítá, netvrdí, že byl nečinný proto, že předchozí usnesení v důsledku nesprávné doložky právní moci, dosud není pravomocné a tudíž mu nevznikla povinnost zaslat vyrozumění o nabytí právní moci, nýbrž tvrdí, že mu tato povinnost není uložena ze zákona vůbec. Nelze rovněž přehlédnout, že kárný žalobce si sám protiřečí, tvrdí-li na jednu stranu, že právě toto ověření bylo ve věci zásadní pro podání kárné žaloby, nicméně dále již ze spisu nevyplývá, že informaci, kterou stran vysvětlení nesrovnalostí v doložce právní moci požadoval u Obvodního soudu pro Prahu 9 dne 18. 3. 2010 vůbec obdržel, a ani v samotné kárné žalobě tyto nesrovnalosti vůbec nezmiňuje a ani z nich nevyvozuje žádné závěry. Považoval-li kárný žalobce tuto informaci za tak zásadní, není zřejmé, proč poté, kdy obdržel opakovanou odpověď obvodního soudu o tom, že předmětný spis se nachází u Nejvyššího soudu (dne 6. 6. 2010), nepožádal o součinnost Nejvyšší soud. Jak již bylo uvedeno, tuto informaci konečně spis ani neobsahuje. Kárný senát proto dospěl k závěru, že požadované vysvětlení ohledně nesrovnalosti ve vyznačení právní moci v usnesení, které nebylo předmětem nečinnosti, je ve vztahu ke kárné žalobě zcela irelevantní a tato námitka stran nutnosti a nezbytnosti prověření této skutečnosti je pouze účelová.

Vzhledem k tomu, že kárná žaloba byla podána po zákonné subjektivní lhůtě, kárný senát v souladu s ust. § 19 odst. 4 ve spojení s ust. § 14 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů řízení o kárném návrhu zastavil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** přípustné odvolání (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 9. února 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně kárného senátu